

POLÍTICA

Sembla que la Vegueria es va fent un lloc...

Arriben setmanes ben intenses, en vespres de la sentència del judici al Tribunal Suprem, en la qual previsiblement els presos polítics jutjats rebran dures sentències per qüestionar la unitat d'Espanya; la imprevisible reacció de l'espai pro independència, i encara més enllà, de l'espai pro llibertats i pro drets civils en general. Tot això amb la perspectiva d'unes eleccions espanyoles el 10 de novembre, propiciades per Pedro Sánchez, perquè en contra del que desitjava, no va poder pactar govern amb Ciudadanos. Recorden que el 2016 ja van signar un acord PSOE-C's? (rebutjat per Podemos), però ara no va poder ser, i abans d'articular un govern d'esquerra ha preferit anar a urnes pensant que hi tindrà més suport, i les mans més lliures... Ja ho veurem...

Ara mateix, però, ans que se'n mengi

la dinàmica d'aquests esdeveniments i les seues conseqüències, voldria anotar, perquè caldrà anar recordant-ho, una cosa menor que ens van portar els pactes posteleccions municipals a les Terres de l'Ebre; i més en particular, el pacte de govern al Consell Comarcal de la Terra Alta, pel qual ERC va accedir a la Presidència, desplaçant per primera vegada les presidències de CiU o formats successors. Això sí, a costa d'un pacte que inclou, per exemple, el singular alcalde de Batea, aquell que feia broma en demanar l'annexió amb Aragó..., pacte contra natura des del punt de vista nacional (no l'únic, ni el més gran, cert).

Però no tot ho hem de passar sempre pel mateix filtre. Em va semblar interessant el principal argument (o el que més es va sentir, més enllà de les filies i fòbies personals) que es donà

per al pacte a la Terra Alta: alinear els quatre Consells Comarcals per portar endavant la proposta de fusionar (mancomunar en termes políticament correctes) els quatre consells comarcals com a fórmula per fer la vegueria possible. Aquesta idea va començar a rutllar des de fora dels àmbits institucionals o partidaris en el número 500 de *Setmanari de l'Ebre*, al setembre de 2011, i ha anat fent camí a poc a poc. Lluís Salvadó dona un fort impuls a les eleccions des de fa un parell d'anys.

La qüestió té el seu *què*, puix històricament CiU es va oposar a canvis que afectessin el mapa comarcal; i el seu entusiasme per la vegueria va ser sempre perfectament descriptible. Tot i que cal encara veure quines són les posicions dels nous formats de l'espai postconvergent, sembla que

està clar que ERC podria ser l'agent idoni per impulsar la veguerització dels Consells Comarcals. Al cap i a la fi, el seu compromís amb la vegueria ha estat més intens, i arrossega menys passiu històric amb els consells comarcals.

La situació ara és ideal, perquè ERC té els ressorts, tant als consells comarcals de les Terres de l'Ebre, com a la Diputació de Tarragona (cal que s'abstingui de fer contrapès polític), com al Parlament (perquè algun canvi legislatiu menor requerirà la cosa). Tanmateix, no es necessita el Parlament Central. Per tant, per fer-ho viable només cal que hi donin suport els grups que s'han pronunciat històricament per la Vegueria. Així doncs, en quatre anys hauríem de tenir vegueria (per fusió de consells comarcals). Cal esperar-ho. I si no és així, caldrà

Germà Bel
economista

veure si algú ho ha fet impossible, tot i proclames retòriques...o si això de fer la Vegueria via fusió/mancomunicació dels consells comarcals era només un argument per justificar un pacte contra natura en termes nacionals a la Terra Alta. Perquè, i cal entendre-ho, a aquestes alçades de la pel·lícula, quan sentim parlar de la Vegueria en el terreny dels partits, alguns ens hem tornat de la penya de Sant Tomàs Apòstol, patró dels incrèduls. Però, vaja, ara sí, segur que fem progrés...Hi tornarem, òbviament.